

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové **ve věci**

žalobkyně: AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o., se sídlem v Praze 10, Pražská 1321/38a, zastoupeného JUDr. Ing Janem Vychem, advokátem v Praze, Lazarská 11/6,
proti žalovanému: Ministerstvo životního prostředí, se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. 1159/510/15, 60766/ENV/15

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu ČIŽP (dále také jako „OI ČIŽP“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 27.7. 2015, č.j. ČIŽP/42/IPP/SR02/1408302.005/CJP, kterým byla žalobkyni výrokem I. uložena pokuta ve výši 125 000 Kč a výrokem II. uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

- II. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry OI ČIŽP, tedy že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle ust. § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění účinném do 31.12. 2015 (dále také jako „zákon o odpadech“) tím, že jako provozovatelka zařízení pod názvem „Středisko likvidace odpadů Fedrpuš“ (dále také jako „skládky“) umístěného na parcelách č. 463/2 a stavebních parcelách č. 746 a 747 v k.ú. Otín u Jindřichova Hradce a na parcele č. 98/3 v k.ú. Dolní Pěna, porušila povinnost stanovenou v ust. § 49 odst. 1 zákona o odpadech, když neodvedla v roce 2013 peněžní prostředky vytvářené finanční rezervy za odpady uložené v těle skládky jako konstrukční materiál pro účely technického zabezpečení skládky, v evidenci označených kódem N1 (dále jen „TZS“), a dále když neodvedla v roce 2013 prostředky vytvářené finanční rezervy za přípravek Rekoso, který ve skládce nepoužívala jako výrobek, ale odstraňovala jej jako odpad uložením do skládky. Žalovaný své závěry odůvodnil tak, že finanční rezerva se hradí v režimu ust. § 51 odst. 4 zákona o odpadech v závislosti na množství uloženého odpadu, a to bez ohledu na charakter či účel tohoto uložení, tedy i odpadu, který tvoří TZS či konstrukční prvky, na čemž nemění nic skutečnost, že takový odpad je ukládán v souladu se závaznými podmínkami provozu podle integrovaného povolení. Dále vzhledem k tomu, že produkt Rekoso nebyl žalobkyní v I. fázi provozu skládky využíván k účelům, ke kterým je výrobcem společností TAZUS Praha, s.p., pobočka Plzeň, certifikován, nebyla splněna podmínka dle ust. § 3 odst. 6 písm. a) zákona o odpadech, čímž byla současně naplněna definice odpadu dle ust. § 3 odst. 2 cit. zákona, v daném případě se tedy jedná o nakládání s odpadem. Žalovaný dále uzavřel, že lhůta podle ust. § 41 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 28.7. 2016 (dále jen „správní řád“), byla pro zahájení řízení o druhém ze správních deliktů zachována, neboť řízení bylo zahájeno dne 9.10. 2014, přičemž o možném porušení zákona se prvoinstanční orgán dozvěděl při provedených kontrolách dne 3.6. 2014, 27.6. 2014 a dne 5.8. 2014.
- III. Žalobkyně v žalobě označila napadené rozhodnutí za věcně nesprávné a nezákonné, když řízení předcházející jeho vydání trpí zásadními vadami. Žalobkyně namítla, že žalovaný pochybil, když za uložený odpad ve smyslu ust. § 51 odst. 4 zákona o odpadech podléhající povinnosti odvádět rekultivační rezervu považuje rovněž konstrukční prvky skládky, tedy nečiní rozdíl mezi odstraňováním odpadu způsobem podle přílohy č. 4 zákona o odpadech a využitím odpadu, jako je tomu v případě žalobkyně, kdy odpad slouží užitečnému účelu spočívajícím v tom, že je užit namísto běžných stavebních materiálů pro výstavbu konstrukčních prvků skládky. Žalobkyně přitom zároveň odkázala na provozní řád skládky, tedy předmětné integrované povolení, které výslovně povoluje využití odpadů na konstrukční prvky i v I. fázi provozu skládky. Integrované povolení je přitom správním aktem vydaným individuálně pro danou situaci podle zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, a je důsledkem posouzení všech vlivů příslušného

zařízení na životní prostředí, kdy § 12 cit. zákona dovoluje, aby podmínky provozu zařízení byly v integrovaném povolení odlišné s ohledem na individuální okolnosti, než je tomu v případě obecného pravidla obsaženého v právním předpisu. V případě žalobkyně se tak jedná o zcela legitimní a povolením dovolené jednání.

- IV. Žalobkyně zároveň nesouhlasila se závěrem žalovaného, že nasazením produktu RekosoL k jinému účelu, než je uveden v jeho certifikaci, se z tohoto výrobku stal odpad podléhající povinnosti odvést rekultivační rezervu. Žalobkyně namítla, že produkt RekosoL v daném případě splňuje podmínky výrobku definované ust. § 3 odst. 6 zákona o odpadech, nakládání s ním je tedy vyňato z režimu cit. zákona, přičemž skutečnost, že je tento produkt dále využíván k jinému účelu, než bylo úmyslem výrobce, je pouze logickým důsledkem jeho všestranné použitelnosti, a nečiní z něj opětovně odpad. Žalobkyně pak opětovně upozornila na pomíjenou skutečnost, tedy že užití produktu RekosoL daným způsobem v I. fázi provozu skládky bylo předvídáno v integrovaném povolení skládky, když toto výslovně povoluje nasazení výrobku RekosoL jako materiálu na TZS v I. fázi provozu skládky. Vzhledem k tomu, že daný produkt byl užit jako výrobek, žalobkyni nevznikla povinnost odvést rekultivační rezervu.
- V. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně posunul počátek lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu až na okamžik provedení „křížové kontroly“ údajů v dokumentech, které však měl žalovaný k dispozici již od okamžiku, kdy tyto byly vloženy do systému ISPOP, tedy více než rok před zahájením správního řízení. Odkázala přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1As 64/2011, ve kterém je uvedeno, že *„ačkoliv jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být v žádném případě dán pouhým vědomím správního orgánu, resp. jeho pracovníků, o porušení zákona“*, a dále na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2As 12/2011, kde je blíže specifikováno, že ke zjištění dané skutečnosti dojde v okamžiku, kdy je správnímu orgánu oznámena informace o skutkových okolnostech, jimiž mohl být delikt naplněn, tak i osobě, která se jednání měla dopustit. Žalobkyni tak nemůže být kladeno tíži, že správní orgán I. stupně přesto, že měl podklady k dispozici více než rok, se jimi nezabýval a byl nečinný. V důsledku uvedeného trpí celé správní řízení závažnou procesní vadou, když došlo k prekluzi lhůty pro jeho zahájení.
- VI. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že Krajský úřad Jihočeského kraje dospěl ohledně dodržování povinnosti odvádět rekultivační rezervu ve vztahu ke stejnému zařízení ke zcela opačnému závěru, když konstatoval správnost postupu žalobkyně. Závěr jednoho správního orgánu pak zakládá legitimní očekávání žalobkyně v tom směru, že její činnost je v souladu se zákonem, obzvláště pak v případě, kdy tyto orgány sdílí kontrolní pravomoc.
- VII. Konečně žalobkyně namítla, že i kdyby její jednání mělo znaky správního deliktu, byl žalobkyni prvostupňovým orgánem uložen nepřiměřený trest. Jednání

žalobkyně totiž postrádá jakoukoliv společenskou nebezpečnost, není tedy naplněna materiální stránka správního deliktu ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8As 17/2007. Žalobkyně nijak neohrozila či nepoškodila životní prostředí, neboť prostředky na účtu rekultivační rezervy jsou již v současné chvíli dostačující pro provedení rekultivace skládky, s ohledem na ekonomickou situaci žalobkyně a její postavení na trhu přitom nelze očekávat, že by nebyla schopna dostát své zákonné povinnosti, nadto skládka je nadále provozována a nepředpokládá se její uzavření. Žalobkyně tedy s ohledem na minimální společenskou nebezpečnost namítla, že nebyl důvod k uložení pokuty.

VIII. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Žalobkyni není vytýkána zákonnost používání či využívání materiálů TZS, včetně přípravku RekosoL, v I. fázi provozování skládky, neboť žalobkyně nebyla sankcionována za porušení integrovaného povolení či zákona o integrované prevenci. Podstatná pro vznik povinnosti žalobkyně je pouze skutečnost, zda se v případě aplikace materiálů TZS jedná o ukládání odpadu podle ust. § 51 odst. 4 zákona o odpadech, kdy žalovaný s odvoláním na důvodovou zprávu, předchozí legislativu a význam takové platby zopakoval, že povinnost vytvářet finanční rezervu se vztahuje na veškeré odpady či materiály, které jsou do skládky uloženy v rámci I. fáze provozování skládky. Tuto povinnost přitom nelze zaměňovat s povinností platit poplatek za odpady podle ust. § 45 zákona o odpadech, což bylo předmětem řízení vedeného u Krajského úřadu Jihočeského kraje, na které žalobkyně v žalobě odkazuje. V prvostupňovém řízení bylo prokázáno, že žalobkyně v rámci I. fáze uložila jednak cca 30 tisíc tun odpadů a dále cca 12 tun materiálu RekosoL, na který lze nahlížet jako na odpad z toho důvodu, že není bezezbytku naplněno účelové určení produktu (tj. využití jako rekultivační materiál), nadto i když se z něj budují konstrukční prvky skládky, jiný způsob aplikace odpadů, nežli jejich uložení a odstranění, zákon o odpadech v I. fázi provozování skládky nepřipouští. Takový závěr žalovaného je plně v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4.5. 2015, sp. zn. 52A 17/2015, ve kterém soud dospěl k závěru, že využívání odpadů připouští až II. fáze provozu skládky. Žalovaný dále k plynutí lhůty pro zahájení správního řízení uvedl, že správní úřad není povinen údaje zadané do integrovaného ohlašovacího systému lustrovat či verifikovat po jejich odevzdání, tyto údaje jsou předně evidovány pro potřeby obcí s rozšířenou působností či krajům. Přiměřenost uložené sankce pak žalovaný odůvodnil nejen ve vztahu k objektivním skutečnostem, tedy že žalobkyně byla pokutou sankcionována za nezákonný stav, byť byl tento po vydání rozhodnutí napraven, ale i ve vztahu k osobě žalobkyně, která je podnikatelem dlouhodobě se pohybujícím v oblasti nakládání s odpady, lze tedy od ní bezezbytku požadovat znalost a následné dodržování příslušné legislativy.

IX. Na vyjádření reagovala žalobkyně replikou, v níž zopakoval první argumentaci uvedenou v žalobě. Pojem uložený odpad je nutno vnímat v kontextu terminologie

zvolené zákonodárcem, přitom podle přílohy 4 zákona o odpadech je ukládání odpadů v úrovni nebo pod úrovní terénu jedním ze způsobů odstraňování odpadů s evidenčním kódem D1, příspěvek na rekultivační rezervu je tak odváděn jen tehdy, pokud je odpad na skládce odstraňován tímto způsobem. Využití odpadů jako konstrukčních prvků je však jiným způsobem naložení s nimi (nejde o uložení na skládku), nepodléhá tedy odvodu rekultivační rezervy.

- X. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán podle ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- XI. Úvodem Městský soud v Praze (dále jen „soud“) deklaruje, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „SŘS“), soud přezkoumává (příčemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu – viz § 75 odst. 1 SŘS) napadené rozhodnutí v mantinelech žalobních bodů (dispoziční zásada), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) SŘS). Nejvyšší správní soud ČR judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) SŘS ukládá žalobkyni povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Soudem bylo v tomto kontextu zjištěno, že byly splněny podmínky řízení, a že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a že je přípustná. Podanou žalobu soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, neboť nezjistil žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
- XII. Soud dále konstatuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument, který žalobkyně vygeneruje (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Zpravidla postačuje, jsou-li zhodnoceny alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Na námitky lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobkyně odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9). Ústavní soud v nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08 mj. uvedl, že si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah

vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by byl s to ohrozit funkčnost těchto orgánů, a to především jejich schopnost efektivně plnit úkoly, které byly těmto správním orgánům uloženy zákonem (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu).

- XIII. Soud také připomíná, že smyslem soudního přezkumu správních rozhodnutí není dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, pročez bude soud v případech shody s názory vtělenými do napadeného rozhodnutí odkazovat na odůvodnění tohoto rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49).
- XIV. Podle § 4 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech se skládkou rozumí *„zařízení zřízené v souladu se zvláštním právním předpisem a provozované ve třech na sebe bezprostředně navazujících fázích provozu, včetně zařízení provozovaného původcem odpadů za účelem odstraňování vlastních odpadů a zařízení určeného pro skladování odpadů s výjimkou skladování odpadů podle písmene h)“*. Podle § 4 odst. 1 písm. j) zákona o odpadech se první fází provozu skládky rozumí *„provozování zařízení podle písmene i) k odstraňování odpadů jejich ukládáním na nebo pod úroveň terénu“*. Podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o odpadech se druhou fází provozu skládky rozumí *„provozování zařízení podle písmene i) k případnému využívání odpadů při uzavírání a rekultivaci skládky“*.
- XV. Podle § 49 odst. 1 zákona o odpadech je *„provozovatel skládky povinen zřídit ode dne účinnosti tohoto zákona zvláštní vázaný účet pro účely ukládání peněžních prostředků k vytváření finanční rezervy. Pro každou skládku, na kterou je vydáno samostatné rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu, musí být zřízen samostatný zvláštní vázaný účet“*. Podle § 49 odst. 2 zákona o odpadech se *„tvorba finanční rezervy zahrnuje do nákladů provozovatele skládky a tvorba této rezervy je výdajem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Úroky z peněžních prostředků finanční rezervy jsou její součástí“*. Podle § 49 odst. 3 zákona o odpadech se *„peněžní prostředky této rezervy ukládají na zvláštní účet v bance. Prostředky finanční rezervy nemohou být předmětem nařízení a provedení výkonu rozhodnutí, ani zahrnuty do majetkové podstaty provozovatele skládky, majitele skládky nebo jejich právních nástupců“*.
- XVI. Podle § 51 odst. 4 písm. a) zákona o odpadech činí výše finanční rezervy *„100 Kč za 1 tunu uloženého nebezpečného odpadu nebo odpadu uvedeného ve skupině 20 Katalogu odpadů, s výjimkou odpadu azbestu“*. Podle písm. b) téhož zákonného ustanovení činí výše finanční rezervy *„35 Kč za 1 tunu uloženého ostatního odpadu a odpadu azbestu, odpadu ukládaného jako technologický materiál na zajištění skládky a odpadu azbestu“*.

XVII. K námitce žalobkyně, že jí nevznikla povinnost odvádět finanční rezervy za odpad, který v souladu s integrovaným povolením využila jako konstrukční prvky skládky v I. fázi jejího provozování, soud konstatuje, že pro posouzení vzniku povinnosti je klíčové zodpovězení otázky, zda se v případě užití materiálů TZS a jiných konstrukčních materiálů, včetně přípravku Rekosoil, jedná o ukládání odpadu ve smyslu shora uvedených ustanovení. Dle dikce zákona o odpadech se I. fází provozu skládky rozumí provozování skládky k odstraňování odpadů jejich ukládáním na nebo pod úroveň terénu. Ve II. fázi provozu skládky je pak možné odpady případně také využívat při uzavírání a rekultivaci skládky. Finanční rezerva na rekultivaci se pak v návaznosti na ustanovení § 51 odst. 4 zákona o odpadech platí v návaznosti na množství uloženého odpadu. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že povinnost k odvodu finanční rezervy se týká všech odpadů aplikovaných na skládce v I. fázi jejího provozu, tedy i těch, které tvoří technologické zabezpečení skládky či konstrukční prvky skládky. V zákonu o odpadech není nikde stanovena možnost osvobození odpadů ukládaných do skládky v I. fázi jejího provozu od odvodu finanční rezervy ve smyslu § 49 odst. 1 zákona. Zákon tedy nepřipouští osvobození od povinnosti odvodu rekultivační rezervy ani u těch odpadů, které provozovatel označuje jako prostředky použité k výstavbě konstrukčních prvků skládky nebo tvořící technologické zabezpečení skládky. Odpady, které mají vhodné vlastnosti např. pro překryv odpadů, nebo tvorbu hrázek, lze samozřejmě nasadit v tělese skládky již v I. fázi jejího provozu, avšak i zde vyvstává povinnost odvést za ně finanční prostředky rekultivační rezervy na vázaný účet, jelikož ačkoliv tyto odpady plní v tělese skládky ještě další funkci, byly ve skládce jejího provozu uloženy v rámci I. fáze. Argumentace žalobkyně, že aplikace odpadů na tvorbu konstrukčních prvků a technického zabezpečení skládky již v I. fázi provozu skládky není zakázána zákonem, a je v souladu s integrovaným povolením k provozu skládky, není v tomto kontextu případná. Žalobkyně má samozřejmě pravdu v tom, že tento postup není nikterak protizákonný – napadené rozhodnutí však žalobkyni aplikaci odpadů na tvorbu konstrukčních prvků a technického zabezpečení skládky již v I. fázi jejího provozu nezakazuje a ani v nejmenším nehovoří o tom, že by žalobkyně takto postupovat nesměla, nebo že by tímto postupem porušila zákon. Problém je toliko v tom, že i za takto aplikované odpady, k jejichž uložení došlo v I. fázi provozu skládky, je žalobkyně povinna odvést rekultivační rezervu podle § 49 odst. 1 zákona. Není pochyb o tom, že inkriminované množství odpadu pod kódem N1 bylo žalobkyní nasazeno v I. fázi provozu skládky, a že aplikací těchto odpadů nedošlo k porušení zákona. Žalobkyně však měla za tyto odpady odvést rekultivační rezervu na vázaný účet, která se platí podle množství na skládce uložených odpadů. Pokud pak byly odpady uvedeným způsobem aplikované v I. fázi provozu skládky, jedná se o jejich odstranění uložení, nikoliv o jejich využití, které připouští až II. fáze provozu skládky, a to bez ohledu na to, že provozovatel skládky některé odpady ukládané

do tělesa skládky v I. fázi jejího provozu označuje za konstrukční prvky či prvky technického zabezpečení skládky. V tomto kontextu soud také podpůrně zmiňuje právní názor uvedený Krajským soudem v Hradci Králové – pobočka Pardubice v rozsudku ze dne 4. 5. 2015, č. j. 52 A 17/2015 – 101 (dostupné na portálu www.nssoud.cz). Tento soud ve zmíněném rozsudku mj. uvádí, že „využívání odpadů, kdy odpady slouží k užitečnému účelu tím, že nahradí materiály používané ke konkrétnímu účelu (§ 4 odst. 1 písm. q) zákona o odpadech), připouští až II. fáze provozu skládky (nikoli prvá), tedy uzavírání a rekultivace skládky. Výše uvedené platí bez ohledu na to, že jsou některé odpady ukládané na skládku v rámci I. fáze jejího provozu označovány v provozním řádu tzv. konstrukční prvky“. V této souvislosti tedy soud dále doplňuje, že zákon o odpadech předpokládá využívání odpadů či jiných materiálů až ve II. fázi provozu skládky, kdy se podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. k) zákona jedná o provozování zařízení k využívání odpadů při uzavírání či rekultivaci skládky. Využití produktů a odpadů jako rekultivačního materiálu je tak omezeno příslušnou fází provozu skládky.

- XVIII. V kontextu tohoto žalobního bodu soud dále uvádí, že závěr Krajského úřadu pro Jihočeský kraj v oznámení o ukončení a výsledku kontroly č.j. KUJCK 46678/2015/OZZL, na který žalobkyně v žalobě odkazuje, se týká jiné materie, než odvodů částky rekultivační rezervy na vázaný účet podle § 49 odst. 1 zákona o odpadech. Jak uvedl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, jakož i žalovaný v rozhodnutí napadeném, správní úřad v daném případě řešil otázku povinnosti provozovatele skládky k odvodu poplatků za uložení REKOSOLU. Zde soud konstatuje, že podle § 45 odst. 1 zákona *„je původce povinen za ukládání odpadů na skládky platit poplatek“*. Dle odst. 2 stejného zákonného ustanovení *„poplatek platí i původce, který je sám provozovatelem skládky a tato skládka je na jeho vlastním pozemku“*. Dle § 45 odst. 3 zákona se *„poplatky neplatí za ukládání odpadů jako technologického materiálu na zajištění skládky za účelem technického zabezpečení skládky v souladu se schváleným projektem a provozním řádem skládky. Technologickým materiálem není odpad, který je ukládán nad rámec projektu určujícího nezbytné množství. Ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem požadavky na ukládání odpadů jako technologického materiálu na zajištění skládky. Maximální celkové množství odpadů uložených na skládku jako materiál pro technické zabezpečení skládky, za které se neplatí poplatek, může dosahovat maximální výše 20 % celkové hmotnosti odpadů uložených na skládku v daném kalendářním roce“*. Podle § 46 odst. 2 zákona *„vybírá poplatek od původce provozovatel skládky při uložení odpadů na skládku. Provozovatel skládky potvrdí původci vybrání poplatku. Provozovatel skládky odvádí vybrané poplatky příjemci poplatku vždy k poslednímu dni následujícího kalendářního měsíce a současně ho informuje o dlužných poplatcích. Pokud původce nezaplatil poplatek ve stanovené výši, uloží mu povinnost zaplatit poplatek krajský úřad, který vydal souhlas k provozování skládky, rozhodnutím na návrh příjemce poplatku“*. Soud na tomto místě konstatuje, že správní řízení v předmětné věci nebylo se

žalobkyní vedeno pro neodvedení poplatku podle § 45 odst. 1 zákona o odpadech, nýbrž za porušení její povinnosti odvést na vázaný účet částku finanční rezervy podle § 49 odst. 1 zákona o odpadech za v I. fázi provozu skládky uložené konstrukční prvky a produkt REKOSOL. Povinnosti vytvářet finanční rezervu se žalobkyní namítaný názor Krajského úřadu pro Jihočeský kraj netýká, a není tedy na místě jimi argumentovat v této věci a vyvozovat na jejich základě nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Povinnost vytvářet finanční rezervu žalobkyni plyne z ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, její neplnění je možné sankčně postihnout, a její režim je založen na odlišných principech, než režim placení poplatků ve smyslu § 45 odst. 1 zákona. Poplatková povinnost v souvislosti s odpady uloženými jako technologický materiál na zajištění skládky za účelem technického zabezpečení skládky je omezena ustanovením § 45 odst. 3 zákona o odpadech, avšak povinnost vytvářet finanční rezervu se v návaznosti na ustanovení § 49 odst. 1 a § 51 odst. 4 zákona se týká všech odpadů ukládaných na skládku v I. fázi provozu skládky, tedy i těch, jež tvoří technické zabezpečení skládky nebo její konstrukční prvky. Na této skutečnosti ničeho nemění ani žalobkyní opakovaně akcentovaný fakt, že nasazování odpadů jako konstrukčních prvků či jejich aplikace na technické zabezpečení skládky je prováděna v souladu s provozním řádem skládky a integrovaným povolením i v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí však žalobkyni v tomto ohledu nijak neomezuje, ale vytýká jí, že neodvedla rekultivační rezervu podle § 49 odst. 1 zákona. Lze shrnout, že ačkoliv žalobkyně není limitována v aplikování odpadů jako konstrukčních prvků či na technické zabezpečení skládky již v I. fázi provozu skládky, je za uložení těchto odpadů povinna vytvářet rekultivační rezervu podle § 49 odst. 1 zákona. Pro doplnění soud cituje z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona o odpadech a o změně některých dalších zákonů: „*Cílem finanční rezervy pro rekultivaci a asanaci skládek je získání a soustředění finančních prostředků v průběhu provozu skládky na zabezpečení její rekultivace a asanace po ukončení provozu skládky*“. I z této citace je patrné, že finanční rezerva se v průběhu provozu skládky, jímž I. fáze fungování skládky nepochybně je, musí vytvářet, a to za účelem zabezpečení pozdější rekultivace a asanace skládky po ukončení jejího provozu. Ani tento žalobní bod tudíž soud neshledal důvodným s tím, že argumentace žalobkyně není v tomto kontextu případná.

- XIX. Výše uvedené závěry pak soud vztáhl i na žalobní bod, v němž se žalobkyně věnuje nasazení produktu REKOSOL v I. fázi provozu skládky, kdy tvrdí, že REKOSOL není a nemůže být odpadem, a tudíž se na něj nevztahuje povinnost podle § 49 odst. 1 zákona, ačkoliv byl aplikován již v I. fázi provozu skládky. I v tomto bodě se žalobkyně věnuje mj. tomu, že aplikace REKOSOLU již v I. fázi provozu skládky není nijak protizákonná a je garantovaná integrovaným povolením krajského úřadu a provozním řádem. Produkt REKOSOL je dle spisového materiálu určen a certifikován k využití jakožto rekultivační materiál a jedná se tedy o produkt, jehož

způsob využití přímo určuje zákon o odpadech v ustanovení § 3 odst. 6 písm. a). V ustanovení § 3 odst. 6 zákona zákonodárce upravil proces, jehož výsledkem je, že některé druhy odpadu přestávají odpadem být, přičemž musí dojít ke splnění obligatorních podmínek daných tímto zákonným ustanovením. Podle ustanovení § 3 odst. 6 zákona „*přestávají být některé druhy odpadu odpadem, jestliže poté, co byl odpad předmětem některého ze způsobů využití, splňuje tyto podmínky: a) věc se běžně využívá ke konkrétním účelům; b) pro věc existuje trh nebo poptávka; c) věc splňuje technické požadavky pro konkrétní účely stanovené zvláštními právními předpisy nebo normami použitelnými na výrobky; d) využití věci je v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým dopadům na životní prostředí nebo lidské zdraví; e) věc splňuje další kritéria, pokud jsou pro určitý typ odpadu stanovena přímo použitelným předpisem Evropské unie*“. V posuzovaném případě však REKOSOL nebyl v rámci I. fáze provozu skládky využíván jako rekultivační materiál podle certifikace tohoto produktu a nebyla tak splněna podmínka stanovená § 3 odst. 6 písm. a) zákona, jelikož v I. fázi provozu skládky k její rekultivaci a asanaci nedochází. Obstojí proto tvrzení žalovaného, že nasazení produktu REKOSOL v I. fázi provozu skládky, kdy je skládka v návaznosti na ustanovení § 4 odst. 1 písm. j) zákona provozována za účelem odstraňování odpadů jejich ukládáním, nelze považovat za proces využívání tohoto produktu. Vzhledem k tomu, že nedošlo k certifikovanému využití REKOSOLU, ale k jeho uložení, byla naplněna taktéž definice odpadu ve smyslu § 3 odst. 2 zákona, který stanoví, že „*ke zbavování se odpadu dochází vždy, kdy osoba předá movitou věc, k využití nebo k odstranění ve smyslu tohoto zákona nebo předá-li ji osobě oprávněné ke sběru nebo výkupu odpadů podle tohoto zákona bez ohledu na to, zda se jedná o bezúplatný nebo úplatný převod. Ke zbavování se odpadu dochází i tehdy, odstraní-li movitou věc osoba sama*“. V souladu s již výše uvedeným soud dále uvádí, že využití odpadů a jiných materiálů, tedy i produktu REKOSOL, zákon o odpadech předpokládá ve II. fázi provozu skládky ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona. Z dikce zákona je tedy evidentní, že využití odpadů a jiných produktů, včetně REKOSOLU, jako rekultivačního materiálu, je omezeno příslušnou fází provozu skládky. Ačkoliv byl tedy produkt REKOSOL aplikován v I. fázi provozu skládky na technické zabezpečení skládky či na konstrukční prvky skládky, došlo k jeho odstranění uložením. Doplnit lze, že až za situace, kdy by byl výrobek REKOSOL jako rekultivační materiál aplikován ve II. fázi provozu skládky, jednalo by se o výrobek ve smyslu § 3 odst. 6 zákona o odpadech, využitý dle jeho certifikovaného účelu.

- XX. Závěrem soud doplňuje, že námitka žalobkyně, že nasazení REKOSOLU v I. fázi provozu skládky není v rozporu se zákonem a je garantováno integrovaným povolením, není důvodná. Povinnost vytvářet rekultivační rezervu nijak nelimituje žalobkyni v tom, aby REKOSOL případně aplikovala i v I. fázi provozu skládky. Pokud však k nasazení REKOSOLU v I. fázi provozu skládky dojde, nelze tuto činnost považovat za využití REKOSOLU způsobem, k němuž je certifikován.

REKOSOL je v této fázi provozu skládky ukládán. V této souvislosti cítí soud potřebu se pro úplnost vyjádřit i ke tvrzení žalobkyně, že v případě akceptace názoru žalovaného bychom došli k „absurdním závěrům, dle kterých by se i např. štěrk či další neodpadní materiály využívané v I. fázi skládky stávaly odpadem, neboť dochází k jejich zacomponování do tělesa skládky, přestože je provozovatel pro dané využití nakupuje. Dále se tato úvaha může týkat i betonové skruže pro jímky skládkového plynu, jako jedné z konstrukcí v rámci tělesa skládky“. Soud je toho názoru, že pokud žalobkyně jakožto provozovatel skládky materiály jako štěrk apod. nakoupí od svých dodavatelů jako stavební materiál, nebudou pak tyto produkty podléhat povinnosti odvodu finančních prostředků na rekultivační rezervu, jelikož tyto produkty nenaplňují definici odpadu ve smyslu zákona o odpadech a nemůže se tedy hovořit ani o tom, že by se jednalo o odpady ukládané na skládce.

- XXI. Ve vztahu k námitce, že správní orgán I. stupně, nezahájil správní řízení ve lhůtě podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech, tj. do 1 roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl, soud vycházel ze soudní judikatury. Nejvyšší správní soud ohledně subjektivního běhu lhůt, dospěl v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č.j. 1 As 64/2011, k závěru, že „Zjištění o porušení zákona je vázáno na určitou skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo. Den, kdy je tato skutečnost správnímu orgánu známa, je den, kdy správní orgán zjistil porušení zákona, tj. seznal, že došlo k jednání, obsaženému v zákonem vymezené skutkové podstatě deliktu, jež zákon za splnění dalších podmínek definuje jako správní delikt.“ Podle § 39 zákona o odpadech byla žalobkyně sice povinna do 15.2. 2014 zaslat hlášení o nakládání s odpadem a jeho množství za rok 2013, ze správního spisu se však bez jakýchkoliv pochyb podává, že správní orgán učinil zjištění o možném porušení zákona při kontrolách dne 3.6. 2014, 27.6. 2014 a 5.8. 2014, řízení o správním deliktu pak bylo zahájeno dne 9.10. 2014, protokol o kontrolním zjištění byl vyhotoven dne 26.8.2014.
- XXII. Ustanovení § 67 odst. 1 zákona o odpadech stanoví, že „řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti příslušný správní úřad dozvěděl; pokutu však lze uložit nejdéle do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo“. Spornou otázkou tedy je, k jakému dni se v inkriminované věci vztahuje počátek běhu propadné lhůty k zahájení správního řízení. Soud předně konstatuje, že i s přihlédnutím k judikatuře, již bude citovat níže, se neztotožňuje se závěrem žalobkyně, která počátek běhu prekluzivní lhůty váže již ke dni 15. 2. 2014, kdy měla povinnost předložit roční hlášení o produkci a nakládání s odpady.
- XXIII. Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, konstatoval, že k otázce výkladu pojmu „dozvědět se o porušení povinnosti“, uvažil následující: „citované slovní spojení neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Průkaz, že povinnost byla porušena, a kdo je za to odpovědný,

je vlastním předmětem řízení. Proto zahájení řízení musí předcházet určitá skutečnost, z níž důvodnost podezření plyne. Den, kdy je tato skutečnost orgánu ochrany přírody oznámena, nebo zjištěna při plnění jeho pracovních úkolů či v souvislosti s nimi jeho pracovníky, je den, kdy se správní orgán o porušení povinnosti dozvěděl, tj. seznal, že došlo k jednání, jež zákon při splnění dalších podmínek definuje jako správní delikt. Jde o vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní posouzení. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvlášť kvalifikovanou nebo přicházející z určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby na druhé straně nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodně. Začátek běhu subjektivní lhůty nemůže být dán samotným vědomím pracovníků státního orgánu o porušení právních předpisů, nemůže být odvislý od zcela právně neuchopitelných postojů pracovníků, např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ani od personálního obsazení určitého úřadu ap. Byť jde o subjektivní lhůtu, je nutno „vědomí“ státního orgánu založit (možná paradoxně) na objektivní skutečnosti, tj. datu, kdy došlo oznámení určitého a věrohodného obsahu, datu kontroly apod., nikoli na subjektivním postoji pracovníků k těmto zjištěním“.

XXIV. V rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 64/2011 – 811, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „výkladem pojmu „zjištění porušení zákona“ se zdejší soud zabýval např. v souvislosti s vymezením počátku běhu subjektivní lhůty podle § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, který tento počátek spojuje se dnem, kdy orgán dozoru zjistil porušení zákona. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 As 85/2008 – 99 a rozsudek ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 – 98, v nichž zdejší soud dospěl v návaznosti na ustálenou judikaturu správních soudů (například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 6 A 103/94, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 – 56, publikovaný pod č. 329/2004 Sb. NSS), k závěru, že určení počátku běhu jednorocní subjektivní prekluzivní lhůty se odvíjí od výkladu pojmu „zjistit porušení zákona“, který však neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo, nýbrž stačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání, že k porušení povinnosti došlo a kdo je za porušení povinnosti odpovědný, je předmětem příslušného řízení. Proto zjištění o porušení zákona je vázáno na určitou skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo. Den, kdy je tato skutečnost správnímu orgánu známa, je den, kdy správní orgán zjistil porušení zákona, tj. seznal, že došlo k jednání, obsaženému v zákonem vymezené skutkové podstatě deliktu, jež zákon za splnění dalších podmínek definuje jako správní delikt.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 – 98).

XXV. Nejvyšší správní soud ČR dále v citovaném rozhodnutí judikoval, že „ačkoliv jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být v žádném případě dán pouhým vědomím správního orgánu, resp. jeho pracovníků o porušení zákona. Pokud by se totiž

počátek běhu subjektivní lhůty odvíjel od subjektivních postojů pracovníků příslušného orgánu k těmto zjištěním, tedy jejich myšlenkového postupu, při kterém dospěli k závěru, že určitá zjištěná skutečnost je porušením právních předpisů a kterých, byl by počátek běhu subjektivní lhůty odvislý od právně zcela neuchopitelných postojů pracovníků, např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ale i od personálního obsazení příslušného správního úřadu apod. (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94). S takovými právně irelevantními skutečnostmi však zákon počátek běhu lhůt stanovených pro výkon veřejné správy nespojuje, neboť by tím popřel nejenom ústavněprávní požadavek právní jistoty, ale i další zásady činnosti správních orgánů (viz zejména ust. § 2 a násl. správního řádu). Shora zmiňované „zjištění porušení zákona“ proto musí být založeno na objektivní skutečnosti, tj. například dni, kdy příslušný orgán rozhodl o zahájení příslušného řízení, či dni, kdy jiným dostatečným způsobem zachyceným ve správním spise vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona“.

XXVI. K citovaným judikátům Nejvyššího správního soudu se v nálezu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 948/09, vyjádřil též Ústavní soud, který konstatoval, že z pozice ústavního práva nelze shora uvedenému právnímu názoru ničeho vytknout. Ústavní soud dále zdůraznil, že je vždy třeba zkoumat, kdy poprvé bylo ve správním spisu dostatečným způsobem zachyceno, že došlo ke „zjištění porušení práva“ správním orgánem. Pod pojmem „zjistit porušení povinností“ je tedy nutno rozumět nejenom prostou vědomost správního orgánu, resp. jeho pracovníků o porušení zákona, ale kvalifikované zachycení „zjištění porušení povinností“ ve správním spisu.

XXVII. Taktéž v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016, č. j. 3 A 91/2013-106, je začátek běhu prekluzivní lhůty podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech vázán na den, kdy Česká inspekce životního prostředí provedla kontroly činnosti předmětného subjektu (nutno podotknout, že ve věci, kterou Městský soud v Praze v tomto rozsudku hodnotil, taktéž k promeškání propadné lhůty podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech nedošlo, jelikož kontroly České inspekce životního prostředí proběhly ve dnech 5. 12. 2006 a 11. 4. 2007 a správní řízení bylo započato dne 10. 7. 2007 – viz str. 22 odst. 3 citovaného rozsudku). Výše citovanou judikaturu pak lze aplikovat i na tento konkrétní případ.

XXVIII. K žalobnímu bodu namítajícímu uplynutí prekluzivní lhůty podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech ještě před započatím správního řízení tedy soud v kontextu výše uvedeného uzavírá, že počátek běhu propadné lhůty nelze v této věci vztahovat již ke dni 15. 2. 2014, kdy měla žalobkyně povinnost předložit roční hlášení o produkci a nakládání s odpady za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013, nýbrž až ke dni, kdy byly fakticky provedeny kontroly činnosti žalobkyně ze strany prvoinstančního správního orgánu. Až v tuto dobu mohl prvoinstanční orgán

objektivně seznat, že došlo ke „zjištění porušení práva“, až v tuto dobu bylo ve správním spise možné porušení povinností ze strany žalobkyně kvalifikovaně zachytit. Porušení povinností žalobkyně ve smyslu neodvedení částky finanční rezervy bylo možné objektivně vygenerovat až v návaznosti na realizaci kontroly, nikoliv pouze z ročního hlášení o produkci a nakládání s odpady, které předložila sama žalobkyně. Zjištění, zda byly či nebyly odvedeny částky finanční rezervy, bylo možno objektivně nabýt až po předložení výpisů z předmětných vázaných bankovních účtů ze strany kontrolovaného subjektu, k čemuž mohlo dojít toliko během kontrolního procesu na vyzvání kontrolujícího orgánu. Až v průběhu kontrolní činnosti byl prvoinstanční orgán s to v tomto smyslu odhalit, že došlo k porušení práva a k neodvedení částek finanční rezervy, tedy k tomu, že ze strany žalobkyně byly odváděny finanční prostředky na tvorbu rekultivační rezervy toliko za odpady s kódovým označením D1 a N12, a nikoliv za odpady s kódem N1 a za výrobek REKOSOL, které byly v I. fázi provozu skládky žalobkyní taktéž uloženy do tělesa skládky. Nelze hovořit o tom, že žalobkyně v rámci evidence odpadů oznámila prvoinstančnímu orgánu takové skutečnosti, z nichž by bylo možno objektivně zjistit možné porušení práva a zanést tuto skutečnost do správního spisu již ke dni 15. 2. 2014. Okamžik „zjištění porušení práva“ lze vázat až na den, kdy došlo k provedení kontrol, což je podle správního spisu nejdříve od dne, kdy správní orgán I. stupně zachytil ve správním spisu výsledek kontroly a vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona. Ucelený přehled o skutkovém stavu pak vyplynul až pro provedení všech kontrol, zaznamenán je pak v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 26.8.2014. Pokud byl pak předmět správního řízení upřesněn dne 23.6.2015 ve vztahu k ukládání REKOSOLU do skládky, stalo se tak v zákonné subjektivní lhůtě plynoucí od 26.8.2014, kdy došlo k zachycení uceleného skutkového stavu umožňujícího zahájit správní řízení. Ze samotného ročního hlášení o produkci a nakládání s odpady za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 mohli pracovníci prvoinstančního orgánu pojmout pouze nepodložené podezření, že by mohla být porušena povinnost plynoucí z § 49 odst. 1 zákona o odpadech, nemohli však ani v nejmenším objektivně seznat, že došlo k porušení práva a už vůbec nemohli porušení práva kvalifikovaně zanést do správního spisu. V tomto ohledu nelze nezmínit i zásadu presumpce neviny – pokud by prvoinstanční orgán porušení povinností ze strany žalobkyně neprokázal z relevantních podkladů, ale řídil by se toliko nepodloženými spekulacemi, naprosto bezprecedentně by tuto zásadu prolomil. Ani tento žalobní bod soud tedy neshledal důvodným.

- XXIX. K výši uložené sankce soud konstatuje, že se správní orgán I. stupně neodchýlil od zákonného limitu uložené sankce, kdy výše pokuty byla stanovena správním uvážením s ohledem nejen na objektivní závažnost porušení správního deliktu, neboť žalobkyně zjevně porušila zákonem stanovenou povinnost, ale i s ohledem na osobu žalobkyně a její majetkové poměry (srov. nález Ústavního soudu ze dne 27.5.

2015, sp. zn. IV.ÚS 3062/14). Společenská nebezpečnost jednání žalobkyně byla žalovaným zhodnocena na straně 6 rozhodnutí, velmi podrobně také na straně 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ohrožení zájmu na vytvoření dostatečné finanční rezervy je nepochybně jednáním společensky škodlivým, materiální stránka správního deliktu tak byla jednoznačně naplněna. Zákon spojuje odpovědnost za správní delikt s neodvedením finanční rezervy, k ohrožení zájmu chráněného zákonem dohází již jejím samotným neodvedením, a v důsledku toho ohrožením principu předběžné opatrnosti. Následný stav účtu musí dopovídat množství uložených opadů, dostatek či nedostatek prostředků na účtu tedy není pro úvahy o výši pokuty relevantní skutečností. Zcela relevantní jsou naopak úvahy žalovaného o množství odpadů, za které nebyla finanční rezerva odvedena i zohlednění doby, po kterou nebyla ve vztahu k části odpadů rezerva žalobkyní tvořena. Soud neshledal porušení zásady uvedené v § 2 odst. 4 správního řádu; z výše uvedených závěrů je zřejmé, že soud neshledal existenci správního rozhodnutí či jiného postupu, správních orgánů, na jejichž základě by žalobkyně mohla dospět k závěru, že povinnost odvádět finanční rezervu nemá.

XXX. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.

XXXI. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario. Žalovaný byl ve věci zcela úspěšný, žádné náklady řízení mu však nevznikly, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za

kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2018

Mgr. Aleš Sabol
v.r. předseda senátu